

Πρὸς τοὺς Ἀστειοὺς ἐπιστολὴ
τοῦ παμφιλτάτου τοῦ Φασουλῆ.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς καὶ βλέπω καὶ διαβάζω
πῶς ἔχετε διάθεσιν καθὼς κ' ἐγὼ ἀστειῶν,
καὶ μὲ αὐτὸ τὸ Ἄστυ σας καταδιασκεδάζω
καὶ λησμονῶ τὰ ντέρτια μου καὶ τὴν ἐπιστρατεῖαν.
Δὲν ξέρετε τὸ Ἄστυ σας τί ὀρεῖ μοῦ κάνει...
ὁπὸ τὰ γέλωτα τὰ πολλὰ ντελέριο μὲ πρᾶνει.

Τὴν λέπην ἃς ἀφήσωμιν νὰ τρέχῃ ὅσα βουτιά,
διότι ὅσῃς ζωῆς αὐτῆς τὸ θηριώδες δράμα
ἡ ἀστειότης πάντοτε τὸν κόσμον κυβερνᾷ
μὲ σκῆπτρον ἐλαφρότατον καὶ ἰσχυρὸν σανάμα.
Αὐτὸ τὸ λέγει, κύριοι, καὶ κάποιος Οὐφέλανδος,
ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Κλεμνῶν καὶ ὁ Ταλλεφράνδος.

Δι' ὧν αὐτὰ καὶ τὰ λοιπὰ μ' ἀρέσ' ἡ ἀστειότης,
λατρεῖω καὶ τὸν κυνισμὸν καὶ τὴν παραλυσίαν,
καὶ ἂν θεμιτὸς τοῦ Ἄστεος τεγγάνω θιασώτης,
μὴ δὲν χωνεύω κάποτε αὐτὴν τὴν Μιλησίαν.
Ὅτεως εἰπεῖν μοῦ φαίνεται ὡς εἶδος Καρυάτις,
κ' ἐφρένῃσαι γὰρ πόλεμον μὲ ὅλα τὰ σωστά της.

Μοῦ φαίνεται ὡς Λάκαινα μεστή φιλοπατρίας
καὶ θὰ μὲ κάμῃ δι' αὐτὸ σπουδαίως νὰ θυμώσω,
καὶ ἂν καὶ θέλω εὐγενῆς νὰ εἶμαι ὅσας κυρίας,
θ' ἀναγκασθῶ ἀπὸ ὕστερον νὰ τὴν ἐμβαλάρωσω.
Εἰπέτε της, παρακαλῶ, νὰ γείνη φαιδρωτέρα,
καὶ νὰ μὴ θέλῃ πόλεμον μὲ ἀνδρικὸν αἶμα.

Ναί, δὲν ταιριάζει πόλεμος ὅσῃν τρυφεράν της φῶσιν,
δὲν εἶνε ὅσα πολεμικὰ τῆς γυναικὸς τὸ φῶρτε...
αὐτὴ ὀφείλει ὡς γυνὴ νὰ ἔχῃ σ' ἄλλα κλίσην,
καὶ τὸ πολὺ καμμιὰ φορὰ μ' ἐμὲ νὰ κἀνὴ φῶρτε.
Σ' αὐτὰ νὰ καταγίνεται ἡ Μιλησία πρέπει,
γιατὶ κατεῖς τὸν πόλεμον δὲν τῆς τὸν ἐπιτρέπει.

Κ' ἐγὼ δὲν θέλω πόλεμον διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ οὐτε ἔχουν ἀγαπῶ ἀγρίας μουσικῆς,
γιατὶ κ' ἐγὼ καθυστερῶ εἰς τὰς ἐπιστρατείας,
καθὼς καὶ ὧν οἱ ἐφειδρὸι τῶν Δήμων Ἀττικῆς.
Ἀφοῦ λοιπὸν ἐνός ἀνδρός καρδιά τὸν τρομάζει,
πρέπει κυρία δι' αὐτὸν μὲ λένειαν νὰ φωνάζῃ:

Κ' ἐγὼ τὸ ἔθνος ἀγαπῶ, καθὼς καὶ σὲς ἐπίσης,
κ' ἐγὼ ἀγρίζω πάντοτε ὑπὸ φιλοπατρίας,
ἀλλὰ μ' ὀρέσκει ὅσῃν βουλὴν τ' ἀκούω συζητήσεως
περὶ Κορδοῦνη, ρεωσὶ Δημόρχου Κυτάρρας,
περὶ Ἀλατῶν, φουτιῶν καὶ Παταγλωταρίας,
καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα εἰρηρικὰ κ' ὠραία.

Σὰς βεβαίῳ δὲν ἔκαμα ποτὶ τὸ παλληκάρι,
ἀπὸ μικρὸς σιχαίνομαι τὴν αἵματοχυσίαν,
καὶ κάμντε μοῦ, κύριοι, παρακαλῶ, τὴ χάρι
νὰ μοῦ περιορίσετε αὐτὴν τὴν Μιλησίαν.
Αὐτὰ, ὦ Ἄστυ φίλτατον, καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς,
καὶ μένω φίλος Φασουλάης, καὶ ἀντ' αὐτοῦ...

Φασουλῆ

Σ. Δ. Βοῆ Φασουλῆ, βοῆ μαζκαῶ, παραπολὺ τῆς ἡμῆρας,
ἀλλὰ ποσὺς μὴ λησμονῆς πῶς εἶνε καὶ κυρία,
καὶ παῖσι, σὲ παρακαλῶ, τὸ φῶρτε καὶ τῆς γλύκαις,
γιατὶ νὰ μὴν ἔχωμε καμμιὰ μεγάλη φασαρία.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

Ἐφ' ὅσον παρατηρῶ τὰ γινόμενα, εὐρίσκω σπανίας ὀρθό-
τητος καὶ ἀκριθείας τὴν τόσῃ συχνὰ ἐπαναλαμβανομένην
ἐκφράσιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔλαβε πολεμικὴν στασιν, ἀφοῦ στε-
κόμεθα καὶ θὰ στεκόμεθα φαίνεται διαρκῶς ὠπλισμένοι καὶ
μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς θέσεώς μας.

Μόνον ὁ Παρασκευαίδης καὶ ὁ Βαμπᾶς, ἂν εὐρίσκοντο σή-
μερον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, θὰ ἠδύναντο νὰ φανώσιν ἀνάλογοι πρὸς
τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων.

Ἡ φιλοσοφικὴ βαθύτης καὶ ἡ ἀκριθείας ἀλήθεια τῶν πα-
λαιῶν ἐκείνων ἀλλὰ πάντοτε νέων αἰσωπειῶν μύθων ὑπῆρξεν
ἀείποτε ἀνωμολογημένη. Ἀλλ' ὁ πρὸς αὐτοὺς θαυμασμός
μου ἡῶξεν τὰ μέγιστα πρὸ τινων ἡμερῶν ὅτε ἤκουσα γνω-
στὸν τινα νομομαθῆ καὶ πολιτευόμενον λέγοντα προκειμένου
περὶ τινος ὄχι τόσον εὐφρήμου πράξεως ὅτι ἂν ἐκεῖνος ἔκαμνε
τὸ ἑκατοστὸν αὐτῆς θὰ ἐγαλοῦσε ὁ κόσμος. Ὅπερ εἶνε τελεία
παράφρασις εἰς τὴν καθομιλουμένην τοῦ λογίου ἐκείνου τοῦ
λύκου, ὅστις βλέπων ἐσθιόμενον πρόβατον ἐσκέπτετο ἡλικὸς
θόρυβος θὰ ἐγίνετο εἰ αὐτὸς ἐποίει τοῦτο.

Πόσον περισσότερον φῶς καὶ πόσῃν περισσοτέραν θερμό-
τητα θὰ εἴχομεν ἂν ἀστρονόμος τις κατάρθονε νάνακαλύψῃ
σάπωνα πρὸς καθαρισμόν τῶν κηλίδων... τοῦ ἡλίου!

Ἀπὸ ἐτῶν ζητῶ καὶ δὲν καταρθόνω νὰ εὕρω γεωργὸν
γινώσκοντα νὰ ἐξάγῃ τὰς τετραγωνικὰς ρίλλας.

Χαρακτηριστικὰ πολὺ δυνατοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἐπο-
χὴν μας:

Νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν πρῶτην τοῦ ἐρωτικῆς συνέντευξιν.

Νὰ ποφύγῃ ἑλληνα δανειστήν του.

Νὰ μὴ γείνη μέλος κανενὸς συλλόγου.

Νὰ κροῖται πατριωτικὸς λόγους χωρὶς νάνοιγῃ τὰς
σιαγόνας.

Νὰ καταρθόνῃ ὥστε νὰ μὴ διεξάγῃ τὰς προσωπικὰς δια-
φορὰς καὶ ὑποθέσεις του διὰ διατριβῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι, κλ.

Εἶδος ἀνθρώπου πολὺ σπάνιον.

Ὁ Βέρτερος ἡγάπα, λέγει, τὸ κυανοῦν του ἱμάτιον καὶ
τὸν πράσινον ἐπενδύτην του, διότι τῷ ἐνεθυμίζον τὴν Καρ-
λότταν. Κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, ὦ κυανοῦν μου ἱμάτιον καὶ
ὦ φαιὸν μου πανταλόνιον, διότι εἰσθε τὰ μόνα ἀποκτήματα
τῆς ἱματισθήκης μου· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις, ἣν μοὶ φέρετε, εἶνε
πολὺ πικροτέρα, διότι μοὶ ἐνθυμίζει τὸν ράπτῃν μου. εἰς ὃν
ἀκόμη σὰς χρεωστῶ.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς καταπτώσεως τῆς χρι-
στιανικῆς θρησκείας νομίζω ὅτι εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς: Ἡ προφα-
νὴς ἀντίφασις ἥτις περιείχετο μεταξύ τῶν λόγων τοῦ Σωτῆ-
ρος, δι' ὧν κηρύττων ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζῆσεται ἄν-
θρωπος διήγειρε τὴν ὀρεξίν τῶν πιστῶν του, καὶ τῆς δια-
φεύσεως τῶν ἐλπίδων τῶν εἰτα διὰ τῆς Κυριακῆς προσευχῆς,
ἐν ᾗ ἤρκειτο ζητῶν παρὰ τοῦ πατρὸς του ὑπὲρ αὐτῶν μόνον
τὸν ἄρτον αὐτῶν τὸν ἐπιούσιον.